

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

DevClub s.r.o.,
se sídlem Jungmannova 32/25, 110 00 Praha 1,

zastoupený: Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, advokátkou
se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému

Generální ředitelství cel,
se sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2018, č. j. 16345-3/2018-900000-318,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Při místním šetření zahájeném dne 14. 1. 2016 na základě oznámení Policie ČR o podaném trestním oznámení ve věci týkající se nálezů značného množství lihovin a vína a provedeném u společnosti HALALI, všeobecná pojišťovna, a.s., (dále jen spol. HALALI) Celní úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“) zjistil, že v kontrolovaném objektu jsou skladovány lihoviny, pivo, víno a meziprodukty. Tyto vybrané výrobky podléhající zdanění podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, se podle zjištění celního úřadu nacházely v přízemí kontrolovaného objektu, v prostorách označených jako „Privat Club“; další jejich část se potom nacházela v prvním patře kontrolovaného objektu.
2. Po provedeném řízení celní úřad vydal dne 11. 9. 2017, pod č. j. 195357/2017-510000-31, platební výměr na spotřební daň z piva podle zákona o spotřebních daních za zdaňovací období leden 2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Jím podle § 139 ve spojení s § 92 a § 147 daňového řádu vyměřil žalobci spotřební daň z piva za dané zdaňovací období ve výši 3 159 Kč, neboť dovodil, že zajištěné vybrané produkty (v tomto případě pivo) byly skladovány zcela zjevně mimo rámec pro osobní spotřebu (limity stanoveny v § 4 odst. 5 písm. d) zákona o spotřebních daních), aniž prokázal, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné nebo nabyté oprávněně bez daně. Z toho důvodu se žalobce stal podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních plátcem spotřební daně z piva, kterou byl povinen dle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních přiznat a zaplatit.
3. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, č. j. 16345-3/2018-900000-318, rozhodl tak, že pouze formulačně změnil znění jeho výroku, materiálně ho ovšem potvrdil (dále jen „napadené rozhodnutí“). V odůvodnění se žalovaný podrobně zabýval výkladem pojmu „skladování“ (viz § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních) a vztahem žalobce k vybraným výrobkům zajištěným v prostorách, které měl žalobce pronajaty od spol. HALALI a v přilehlých prostorách, kam byly tyto výrobky prozatímne přemístěny. Dospěl přitom k závěru, že to byl právě žalobce, který měl nejúžší vztah ke skladovaným vybraným výrobkům, jakož i k prostoru, kde bylo pivo (před tím, než bylo částečně přemístěno do jiných prostor spol. HALALI) skladováno. Rovněž konstatoval, že z hlediska vzniku povinnosti přiznat a zaplatit příslušnou spotřební daň není rozhodné, kdo je vlastníkem zajištěných vybraných produktů, ale kdo je skladoval.
4. Žalobce se s tímto závěrem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 23. 7. 2018 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že celní úřad a žalovaný vycházeli při svém rozhodování z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný s odkazem na § 4 odst. 1 písm. f) a § 9 odst. 3 zákona o spotřebních daních shledal, že žalobce je osobou s nejúžším vztahem k vybraným výrobkům. Tento závěr ale není dostatečně odůvodněn

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

provedenými důkazy. Žalobce totiž uvedl, že vlastníky vybraných výrobků, za něž byla daň vyměřena, jsou jednotliví členové klubu. Celní úřad ani žalovaný však nepodnikli žádné kroky, aby zjistili vlastníky vybraných výrobků či alespoň pohyb výrobků na volném trhu. Žalobce totiž uvedl, že výrobky již byly zdaněny a byly pořízeny standardními spotřebiteli běžnými spotřebitelskými cestami. Uvedené lze dle žalobce zjistit u jednotlivých vybraných výrobků podle jednotlivých šarží a kódů lahví či sudů a prostřednictvím dotazu na dodavatele. Žalobce má dále za to, že nemůže být označen za skladovatele, když jej k výrobkům kromě místa nálezů nic nepojilo.

6. Zadruhé žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá nesprávné právní posouzení věci, které mělo spočívat v tom, že žalobce byl nesprávně posouzen jako osoba skladující vybrané výrobky, když žalovaný uvádí, že ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je nutné vykládat extenzivně ve smyslu detence. Žalobce se domnívá, že takto extenzivní výklad není ve veřejném právu možný, žalobce nepřijal žádnou smluvní odpovědnost za vybrané výrobky tím, že by se zavázal je pro někoho skladovat či dopravovat, tak jej předpokládá znění zákona.
7. Zatřetí žalobce namítá formální vady řízení spočívající v tom, že mu nebylo umožněno účastnit se některých úkonů v rámci daňového řízení, zejména ústního jednání s druhým účastníkem řízení, spol. HALALI, konaného dne 26. 4. 2017. Neúčast žalobce, který by kontroloval zákonnost provedení důkazu a případně se mohl druhého účastníka dotazovat na nesrovnalosti, doplňovat protokolaci a jinak uplatňovat svá práva, mohla vést k nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutí. Dále namítá nezákonnost provedení místního šetření, neboť celní úřad neměl oprávnění ke vstupu do prostor pronajatých žalobcem.
8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 12. 2018 uvedl ke vzneseným námitkám následující: k první žalobní námitce, že konstrukce žalobce, že zajištěné pivo bylo ve vlastnictví jednotlivých členů klubu (které ani v průběhu řízení nebyl schopen/ochoten určit), potažmo rodinných příslušníků žalobce, žalovaný zhodnotil jednak jako ryze účelovou, nadto jako takovou, jež v řízení obstát vůbec nemůže, jelikož otázka vlastnictví vybraných výrobků v daném řízení není podstatná. Žalobce jakožto skladovatele všeho piva, tížila povinnost prokázat jeho zdanění spotřební daní, již nedostál. Povinnost prokazovat zdanění vybraných výrobků spotřební daní plně tíží jejich skladovatele bez ohledu na osobu vlastníka (vlastníky) vybraných výrobků, jelikož pouze skladovatel, jakožto osoba mající vybrané výrobky ve své detenci, pod svým plným důkazním břemenem, může/musí prokazovat jejich zdanění řádnými doklady podle zákona o spotřebních daních. Správce daně, s ohledem právě na rozložení důkazního břemene a formálně materiální zásadu daňového řízení vedeného podle zákona o spotřebních daních, nepřísluší za žalobce „vyšetřovat“ jiné okolnosti zdanění (zkoumat jednotlivé šarže vybraných výrobků a ověřovat je u jejich výrobce a dodavatele). Pokud žalobce své břemeno již ve formální rovině neunesl, stal se bez dalšího plátcem spotřební daně.
9. Ke druhé žalobní námitce žalovaný žalobce odkázal na její vypořádání v napadeném rozhodnutí.
10. Ke třetí žalobní námitce uvedl, že žalobci nesvědčilo právo být přítomen ústnímu jednání se spol. HALALI; nejednalo se o procesní úkon výsledku svědka, o jehož provedení by musel být žalobce předem informován (§ 96 daňového řádu). Při ústním jednání spol. HALALI prostřednictvím své zaměstnankyně v zásadě pouze předložila celním úřadem požadované dokumenty, stěží by mohla fundovaně odpovídat na otázky položené

žalobcem. Protokol z ústního jednání byl následně žalobci zaslán, a ten tak na něj mohl reagovat. V dalším žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud v Praze (dále také jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se k možnosti takového postupu k výzvě soudu nevyjádřili (uplatní se tedy fikce souhlasu zakotvená v § 51 odst. 1 s. ř. s.).
12. Žaloba není důvodná.
13. Městský soud předně konstatuje, že v obdobných věcech, které se týkaly téhož žalobce a žalovaného a téhož skutkového základu (pouze s tím rozdílem, že se jednalo o vyměření spotřební daně za jiné vybrané výrobky) již dříve rozhodl v rozsudcích ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 Af 19/2018-84 a 10 Af 20/2018-76. Osmý senát městského soudu se s argumentací a závěry těchto rozsudků ztotožňuje, a bude z nich proto při posouzení nyní projednávané věci vycházet (aniž by na ně dále explicitně odkazoval).
14. Městský soud úvodem rekapituluje, že podle § 3 písm. k) bod 4 zákona o spotřebních daních platí, že *uvedením do volného daňového oběhu se rozumí každé skladování nebo doprava vybraných výrobků, u nichž se neprokáže, že se jedná o výrobky zdaněné, nebo pokud se neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně*. Uvedením do volného daňového oběhu je tedy i každé skladování vybraných výrobků (zde piva), u něhož daňový subjekt neprokáže, že se jedná o výrobky zdaněné, popř. pokud se neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně.
15. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních platí, že *plátcem je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela*.
16. Z § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních se pak podává, že *povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká také dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje plátcem uvedenými v § 4 odst. 1 písm. f) nebo dnem zjištění, že plátce vybrané výrobky po nějakou dobu držel, nebo že je drží, a to tím dnem, který nastal dříve*.
17. Způsob prokazování zdanění vybraných výrobků upravuje § 5 zákona o spotřebních daních. Podle odstavce 1 citovaného ustanovení *se na daňovém území České republiky prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem, dokladem o prodeji, dokladem o dopravě, pokud zákon nestanoví jinak (§ 6), a to pouze tehdy nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5 zákona o spotřebních daních)*. Základní náležitosti, které v takovém případě musí obsahovat daňový doklad, doklad o prodeji nebo doklad o dopravě v případě prokazování zdanění, jsou upraveny § 5 odst. 2 – 4 zákona o spotřebních daních, přičemž bude vždy záležet na konkrétní situaci, jakým z uvedených dokladů bude při kontrole vybraných výrobků dokládáno splnění evidenční povinnosti. Předložený doklad však musí být vždy

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ztotožnitelný se skladovanými vybranými výrobky a musí také korespondovat se zjištěným faktickým stavem.

18. Městský soud se nejprve zabýval **první žalobní námitkou** směřující proti tomu, že žalovaný a celní úřad nesprávně zjistili skutkový stav.
19. K této žalobní námitce městský soud konstatuje, že nemohl žalobci přisvědčit, namítal-li, že závěr o tom, že žalobce je osobou s nejužším vztahem k vybraným výrobkům, není odůvodněn provedenými důkazy, a poukazyval-li na to, že v daňovém řízení uvedl, že výrobky jsou jednotlivých členů klubu, kteří jej využívali, přičemž každý vlastní jen alkohol pro osobní spotřebu.
20. Jak bylo podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí (srov. především jeho body 18 – 21), pro meritorní posouzení věci nebylo rozhodné, kdo je vlastníkem vybraných výrobků. Celní orgány postavily své závěry zcela jednoznačně na závěru, že žalobci jako skladovateli předmětných vybraných výrobků vznikla povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň, neboť nebylo prokázáno, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, a současně nebylo prokázáno, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na relevantní ustanovení zákona o spotřebních daních [především § 4 odst. 1 písm. f) a § 9 odst. 3 písm. e) ve spojení s § 4 odst. 5 písm. e) a f) tohoto zákona], uvedená ustanovení přezkoumatelným způsobem interpretoval, rekapituloval judikatorní závěry podporující jím provedený výklad a popsal důvody, pro které ke svým rozhodným skutkovým a navazujícím právním závěrům dospěl. Především neopomněl v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlit důvody, pro které uzavřel, že žalobce svým jednáním naplnil znaky skladování, jak byly vyloženy žalovaným označenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. Přitom mj. zdůraznil, že sám žalobce ve svých podáních v předchozím průběhu daňového řízení potvrdil, že je z materiálního pohledu skladovatelem předmětných výrobků, když tvrdil, že je u něj mají uložené členové klubu, popř. pan F. Š. V neposlední řadě vyložil důvody, pro které uzavřel, že žalobce neprokázal, že by uvedené vybrané výrobky byly určeny pro osobní spotřebu.
21. Na tomto místě městský soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
22. Žalobce přitom při konstrukci této žalobní námitky *de facto* ignoroval skutečnost, že se obdobnými námitkami již podrobně zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce tedy nijak nereflektoval, že žalovaný uvedenou námitku vypořádal a zdůvodnil závěr o její neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že se v žalobě omezil na shora reprodukovanou námitku, aniž by reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
23. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na žalobcovy odvolací námitky, uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se v právě řešeném rozsahu ve všem podstatném překrývají s žalobcem dříve uplatněnými odvolacími námitkami.

24. Soud proto v reakci na námitku poukazující na to, že závěr o tom, že byl žalobce osobou s nejužším vztahem k vybraným výrobkům, není odůvodněn provedenými důkazy, resp. na to, že výrobky jsou jednotlivých členů klubu, kteří jej využívali, přičemž každý vlastní jen alkohol pro osobní spotřebu, se zřetelem k právě uvedeným východiskům konstatuje, že se v daném ohledu zcela ztotožnil se závěry žalovaného vyloženými v napadeném rozhodnutí. Uvedené závěry mají plnou oporu v ustálené rozhodovací praxi správních soudů a soud jim nemůže čehokoli vytknout. Soud shodně s žalovaným zdůrazňuje, že z pohledu aplikace § 4 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních není námitka o tom, že jsou vybrané výrobky (vlastnictvím) jednotlivých členů klubu relevantní, neboť z pohledu uvedených ustanovení není vlastnické právo k předmětným vybraným výrobkům rozhodné. Soud pak nemá sebemenších pochybností o tom, že žalobce v průběhu daňového řízení neprokázal, že by byly uvedené vybrané výrobky určeny pro osobní spotřebu ve smyslu § 4 odst. 5 písm. c) zákona o spotřebních daních.
25. Pokud jde o tvrzení žalobce, že bylo úkolem celního úřadu, popř. žalovaného, aby pomocí šarží a kódů na jednotlivých lahvích zkoumal, např. dotazem směřovaným k jejich dodavateli, zda spotřební daň byla odvedena, tak ani jemu nemohl městský soud přisvědčit. V tomto ohledu se plně ztotožňuje s žalovaným v tom, že celní úřad ani žalovaný neměl povinnost zkoumat či z vlastní iniciativy vyšetřovat, zda za vybrané výrobky byla odvedena spotřební daň, resp. že ho v tomto ohledu netížilo v řízení důkazní břemeno. Ust. § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních jednoznačně stanoví, že důkazní břemeno v tomto ohledu tíží toho, kdo vybrané výrobky skladuje; právě ten musí prokázat, že se jedná buď o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo o vybrané výrobky, které byly zdaněny, nebo byly oprávněně nabyty bez daně. Žalobce ale takovou skutečnost v průběhu daňového řízení neprokázal; celní úřad tedy postupoval správně, pokud mu spotřební daň vyměřil (srov. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních).
26. Dále se městský soud zabýval **druhou žalobní námitkou** směřující proti nesprávnému právnímu posouzení věci.
27. Městský soud nemohl této námitce, již žalobce poukazoval na to, že byl nesprávně posouzen jako osoba skladující vybrané výrobky, když celní orgány uvádí, že ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je nutné vykládat extenzivně ve smyslu detence, přisvědčit. Žalobce měl za to, že takto extenzivní výklad není ve veřejném právu možný, a zdůraznil, že nepřijal žádnou smluvní odpovědnost za vybrané výrobky tím, že by se zavázal je pro někoho skladovat či dopravovat, tak jej předpokládá znění zákona.

28. Soud podotýká, že žalobcova žalobní obrana ani v tomto případě nepředstavuje adekvátní reakci na podrobné úvahy žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí, jejichž prostřednictvím žalovaný odůvodnil závěr o tom, že žalobce je třeba na daném skutkovém půdorysu považovat za plátce spotřební daně dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. S opětovným poukazem na výše popsaná pravidla vyvěrající z významu dispoziční zásady tak soud toliko stručně zdůrazňuje, že závěry žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí mají plnou oporu v tam reprodukováných východiscích plynoucích z ustálené rozhodovací praxe správních soudů akcentující význam právě žalobcem zpochybňované detence vybraných výrobků. Z žalovaným připomenuté judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že argumentace žalobce o tom, že nepřijal žádnou smluvní odpovědnost za vybrané výrobky tím, že by se zavázal je pro někoho skladovat či dopravovat, není z pohledu aplikace § 4 odst. 1 písm. f) a § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních relevantní. Soud pak i v této souvislosti nemohl ponechat bez povšimnutí, že to byl sám žalobce, kdo v průběhu daňového řízení tvrdil, že předmětné vybrané výrobky u něj měly uloženy jiné osoby. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že žalobce sám ve svých podáních v průběhu daňového řízení potvrdil, že je z materiálního pohledu skladovatelem předmětných výrobků, když tvrdil, že je u něj mají uloženi členové klubu, popř. pan F. Š.
29. Dále se městský soud zabýval **třetí žalobní námitkou** směřující proti formálním vadám řízení, které měly mít za následek nezákonnost meritorního rozhodnutí.
30. Pokud jde o žalobcem namítané neumožnění účasti na ústním jednání konaném dne 26. 4. 2017 se společností HALALI, soud z protokolu z téhož dne pod čj. 95843/2017-510000-31 ověřil, že celní úřad realizoval uvedené ústní jednání, jak vyplývá z výzvy, jež je součástí předmětného protokolu, v rámci vyhledávací činnosti podle § 78 daňového řádu, tj. postupu, kterým správce daně vyhledává důkazní prostředky a daňové subjekty a zjišťuje plnění jejich povinností při správě daní před zahájením řízení i v jeho průběhu. Soud přitom zdůrazňuje, že podle § 78 odst. 2 daňového řádu provádí správce daně vyhledávací činnost i bez součinnosti s daňovým subjektem. K uvedenému soud poukazuje na přílehlavé doktrinální závěry, dle nichž *„další výjimku z uplatnění základních zásad při výkonu vyhledávací činnosti představuje respektování zásady spolupráce, resp. součinnosti (§ 6 odst. 2). I tato zásada se při vyhledávací činnosti uplatňuje v omezeném rozsahu. K tomu, aby správce daně naplnil cíl správy daní a vynutil řádné plnění daňových povinností těch daňových subjektů, které jim nedostojí, musí disponovat oprávněním vyhledávat důkazní prostředky i bez vědomí daňových subjektů, neboť plná vědomost daňového subjektu o prováděném vyhledávání by mohla možnost opatření důkazních prostředků v takovém případě zmařit (např. tím, že by je daňový subjekt zničil). Důkazní prostředky opatřené v rámci vyhledávací činnosti se však uplatní až v zahájeném řízení, a v něm musí být dán daňovému subjektu prostor k tomu, aby se vyjádřil k důkazním prostředkům vyhledaným správcem daně bez jeho vědomí, a musí mu být dána možnost předložit důkazy či navrhnout provedení důkazů k prokázání jeho odlišných tvrzení o skutkovém stavu“* (srov. Šimek K., Žiškova M., Schillerová A., Lavický P., Dráb O., Kaniová L., Baxa J. Daňový řád. Komentář. Wolters Kluwer, právní informační systém ASPI).
31. Soud je přitom přesvědčen, že na skutkovém půdorysu nyní posuzované věci nejde o případ tzv. zastřeného výsledku svědka, ale o situaci, kdy celní orgán považoval v průběhu řízení za potřebné zjistit bez součinnosti s žalobcem jako daňovým subjektem okolnosti, které mohly být relevantní pro posuzovanou věc, a které bylo třeba obstarat bez

spolupráce s daňovým subjektem tak, aby nebyl ohrožen účel řízení. Soud považuje za klíčové, že žalovaný na existenci předmětného protokolu o ústním jednání žalobce výzvou ze dne 19. 4. 2018, čj. 16345-2/2018-900000-318, upozornil, a zaslal mu jej tak, aby se s ním žalobce mohl seznámit a vyjádřit se případně k jeho obsahu. Žalobce tak nebyl podle přesvědčení soudu na svých právech nijak zkrácen. Soud podotýká, že celní orgán nebyl s přihlédnutím ke skutečnosti, že předmětné jednání proběhlo v rámci vyhledávací činnosti podle § 78 daňového řádu, povinen o tomto jednání žalobce předem informovat a žalobci právo být tomuto jednání přítomen nenáleželo. Ztotožňuje se přitom s žalovaným, že jednání nebylo (zastřeným) výsledkem svědka podle § 96 daňového řádu, o jehož provedení by musel být žalobce předem informován ve smyslu § 96 odst. 5 tohoto zákona. Soud nad rámec uvedeného doplňuje, že žalobce v dalším průběhu daňového řízení v žádném ohledu nenavrhoval provedení výsledku svědka, osoby oprávněné jednat za spol. HALALI ve vztahu ke skutečnostem, které byly předmětem uvedeného ústního jednání; stejně tak v odvolacím řízení nenamítal, že se nemohl předmětného ústního jednání účastnit. Ani v podané žalobě pak žalobce nijak netvrdí, že by snad skutkové poznatky plynoucí ze zjištění z předmětného ústního jednání byly v rozporu se skutečným stavem věci, proti skutkovým závěrům týkajícím se otázek řešených v rámci předmětného ústního jednání ničeho jiného nenamítá a svou žalobní obranu soustředí zcela odlišným směrem. Rovněž soud pro úplnost podotýká, že poznatky z jednání se týkají především otázky samotného pronájmu předmětných prostor od spol. HALALI a plateb za tento pronájem, tedy otázek, které žalobce nečinil v průběhu daňového řízení ani navazujícího řízení jakkoli spornými, a jejichž posouzení nebylo pro meritorní závěry celních orgánů, tj. pro závěry o neprokázání zdanění vybraných výrobků, v konečném důsledku rozhodné.

32. Obdobně pak soud nemohl přisvědčit další námitce, kterou žalobce namítal, že celní úřad nebyl v rámci místního šetření zahájeného dne 14. 1. 2016 oprávněn ke vstupu do prostor pronajatých žalobcem. Soud podotýká, že obdobnou námitkou se již v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval žalovaný, přičemž vysvětlil, že oprávnění správce daně vstupovat do určených prostor a tam provádět šetření za účelem kontroly dodržování příslušných zákonných opatření jsou dána veřejnoprávními předpisy (daňovým řádem a zákonem o spotřebních daních), bez ohledu na soukromoprávní vztahy uzavírané dotčenými subjekty. Správce daně byl podle žalovaného oprávněn ke vstupu a provádění místního šetření v kontrolovaném objektu bez ohledu na skutečnost, zda žalobce byl v daný okamžik oprávněným uživatelem nebytových prostor, či nikoliv (srov. bod 28 napadeného rozhodnutí). Pokud se pak žalobce v podané žalobě v tomto směru omezil na shora uvedenou námitku o tom, že celní úřad nebyl oprávněn v rámci předmětného místního šetření vstoupit do prostor pronajatých žalobcem, nemohl soud shledat jeho námitku důvodnou, a to již s ohledem na § 81 odst. 1 daňového řádu, z něhož taková pravomoc celního úřadu nade vší pochybnost vyplývala.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci

plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. února 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.